

elämää suurempi harrastukseni

Sari Karlsson

LT, yllilääkäri
TAYS Tehohoito
sari.karlsson[at]pshp.fi

KONGRESSEJA JA KORKOKENKIÄ

En ajatellut omaavani mitään erityistä suhdetta kenkiin, kunnes turkulaiset julistivat, että olen kenkäfriikki.

► Pyydettiin kirjoittamaan kengistä. Eivät ne nyt sentään harrastukseni ole tai ainakaan elämää suurempi juttu. Tai toisaalta: jos Wikipedian mukaan harrastaminen on ”säännöllisesti harjoitettua vapaa-ajan toimintaa, jonka tarkoituksena on rentouttaa ja tuottaa mielihyvää ja harrastamisen motiivina on nautinto ja kiinnostus aiheeseen, ei rahallinen palkkio” (no ei todellakaan, rahanmeinoa tästä seuraa), niin kai se sitten

on harrastus. Ja eikös hyvä harrastus pidä yllä työkykyä? Minullakin päivystysmotivaatio säilyy hyvin, kun on ostanut yhden kengät. Tai suunnittelee ostavansa seuraavat.

Uskon, että on olemassa kenkägeeni, sisarellanikin on sellainen. Äidilläni tai pojallani sellaista ei ole, joten näyttää periytyvän aina yhden sukupolven yli. Eräs lapsuusmuistoni tosin liittyy nimenomaan äitini kauniisiin mustiin mokkapiikkareihin,

jotka halusimme aina sisareni kanssa prinsessaleikkeihin mukaan ja niillä sitten vuorotellen yritimme pysyä pystyssä. Enimmäkseen tietysti riitelimme, kumpi niillä sai enemmän kopistella. Nyt ei enää riidellä, kun on erikokoiset jalat.

Kenkiin liittyy sekin, kun teini-ikäisenä tuli tavallista vakavampi konflikti vanhempieni kanssa: lähdin siskon kanssa ostamaan hänelle Helsingistä talvikenkiä ja

Kerää koko sarja! Kuva Sari Karlsson.

Työkengät. Kuva Antti Pitkjärvi

Swarovski-Reinot. Kuva Sari Karlsson.

suunniteltujen matalakantaisten, lämpimien saappaiden sijaan ostimme hienoimmat teräväkärkiset, korkeakorkoiset, ei-lämminvuoriset nilkkurit mitä löysimme. Vanhemmat eivät suoranaisesti ilahuneet ja kun isä moitiskeli minua harkintakyvyn puutteesta, loukkaannuin verisesti sekä kenkien että moisen epäluottamuksen ilmauksen takia. Riitaa taisi kestää puoli tuntia, sovinto tehtiin ja sisareni käveli urheasti näillä Hämeenlinnan makeimmilla kengillä koko talven. Isäni ei sen koommin puuttunut kenkäostoksiimme ja äitini on tyytynyt ihmettelemään, kenen lapsia me oikein olemme.

En ajatellut omaavani mitään erityistä suhdetta kenkiin, kunnes turkulaiset julistivat, että olen kenkä- ja laukkufriikki. Tämä tapahtui julkisesti Tehohoitolehdessä, kun minua esiteltiin erään apurahan myöntämisen yhteydessä (apurahalla ei muuten ostettu kenkiä, että tiedätte). Ei tällaisen maininnan jälkeen kehtaa missä tahansa lintallaan olevissa lantsareissa näyttäytyä. No, olihan niitä kenkiä ollut muutamat aiemminkin, ei tästä nykytilasta voi kokonaan turkulaisiakaan syyttää. Kenkien lukumäärä on muuten rajallinen, kaikki talvikengät ja saappaat ja nilkkurit ja kävelykengät ja sandaalit ja korkkarit ja tennarit ja Reinot ja työkengät mukaan lukien muutamia kymmeniä, enhän minä mikään Imelda Marcos sentään ole. Laskekaapa itse omien kenkien lukumäärä, kyllä niitä kertyy itse kullekin.

Kongressi- ja muuhun matkailuun voi mainiosti yhdistää kengät. Brysselissä on paitsi vuosittainen tehohoitokongressi myös hyviä kenkäkauppoja Avenue Louisan lähellä. Ja kerran Monacossa shoppasin muiden hämmästykseksi sellaiset ei-niin edulliset kirjaillut bootsit (lääketieteeseen sekin reissu jotenkin liittyi). Puhumatakaan siitä kerrasta Madridissa, kun juotiin erään turkulaisen tehohoitoyllilääkärin ja nykyisen tukholmalaisen

ensihoitoprofessorin kanssa tyhjän mahaan iso kannullinen sangriaa ja lähdettiin sitten ostamaan kenkiä – minulle. Ostin violetit vaikka mustat oli hakusessa. Pariisin must-juttu on nauttia lasillinen skumppaa Galeries LaFayetten samppanjabaarissa (2. krs) ja siirtyä sitten kätevästi vieressä olevalle kenkäosastolle tarkistamaan tunnettujen ranskalaismerkkien kenkäihanuudet. Tämän ennättää tehdä hyvin kongressipäivän jälkeen. Kenkälaatikko kannattaa pakata matkalaukkuun, koska paluumatkalla lentokentällä kaikki tutut muuten näkevät, että TAAS se osti kengät... Näin harrastuksesta voi yrittää tehdä vähemmän näkyvää.

Lempikaupunkini New York on tietysti kenkienkin suhteen aivan huippu: tavaratalojen kenkäosastot muistuttavat kenkäharrastajan taivasta ja niissä voi hypistellä erilaisia merkkikenkiä antaumuksella tuntitolkulla. Voi ihastella kenkiä, jotka ovat kauniita kuin korut (hmm, ehkä niillä voisi seisoa tuettuna cocktailtilaisuudessa, todennäköisesti ei kävellä), ihmetellä huippukalliita kummallisuuksia, vilkuilla supertyylikkaita asiakkaita ja todeta, ettei suomalaisen palkkataso riitä täällä kovin pitkälle. Mutta yksi pieni kauppa on ylitse muiden: MOMA:n takana, 57th Streetillä on Manolo Blahnikin kauppa. Vain pieni huomaamaton kyltti ovesa, oven takana 2 pientä huonetta täynnä sanoinkuvaamattoman kauniita kenkiä, ystävällinen palvelu. Pieni painiskelu omantunnon kanssa ("olen lääkäri, tienaan itse omat rahani, minulla on oikeus tähän"), luottokortin vilautus ja takaisin kadulle kanniskellen onnellisena Manolo Blahnikin kenkäkassia. Carrie Bradshaw, ymmärrän sinua! Muita matkamuuistoja ei tämän jälkeen tarvita.

Työkengillä teho-osastolla on tietynlaiset rajoitteet, mutta on minulla yhdet pinkit, joissa on hopeanvärisiä pääkalloja (pääkalloja ei tosin

huomaa, jos ei katso hyvin tarkasti). Kuvassa ovat nykyiset työkengät. Rusettien väri täytyy vaihtaa, kun uudessa työpaikassa on tummansiniset pyjamat.

Minulla on tavallisten Reinojen lisäksi myös Swarovski-Reinot, niihin on kiinnitetty n. 800 kristallia. Sain ne TAYS:n teho-osaston hoitajilta läksiäislahjaksi keväällä 2011 ja arvostan tätä harrastustekni ymmärtämistä ja huomioimista suuresti. Nyt menen takaisin Pirkanmaalle, laitankohan ne ensimmäisenä työpäivänä jalkaan?

Lopuksi: olen mielestäni muutamaa ylilyöntiä lukuunottamatta järkevä harrastaja. Kaikkia kenkiäni voin oikeasti käyttää, en koskaan osta sellaisia, jotka ovat jo alunperin huonot jalassa. Paitsi kerran, mutta "no one is perfect". ■

**Eikös hyvä harrastus
pidä yllä työkykyä?**